

Minél lehetetlenebbnek látszik a fejeztél vakmerő ötlete, annál különösebb, hogy most a megváltozott helyzetben, az obstrukció letörése után, a Ház munkaképességét végleg biztosító házszabályok idején is még kísért az ellenzék lelkében a mult, még egy-egy pillanatra diktátornak álmodja magát s még fejeztelt követel, aminek ellenében talán még békét is hajlandó a többségnek engedélyezni. Csak arról feledkezik meg, hogy — a szó elvi értelmében — a béke már meg van, — hiszen mi más minden a béke, mint a munka lehetősége. Ezt pedig biztosítják a Ház szabályai. S el sem képzelhető, hogy a többség, mely a Ház munkaképességét helyre tudta állítani, ne tudná azt tovább is megoltalmazni. Merő utópiák kergetése helyett tehát jobban tenné az ellenzék, ha a maga hivatása keretében maradna, a Ház munkaképességének határai között, nemcsak a maga számára szerezne erkölcsi sikereket, hanem az ország érdekeit is szolgálná. S erre rá fog térni mielőbb, hiszen rá kell térnie.

A szegedi jogakadémia.

— Biztató ígéretet kapott a polgármester. —

(Saját tudósítónktól.) Egy hete jutott nyilvánosságra az az akció, melyet Lázár György dr polgármester indított a pozsonyi jogakadémia Szegedre való helyezése céljából. Pozsony ugyanis egyetemet kap és így a jogi főiskolája feleslegessé válik. Szeged pedig hosszú küzdelmes, évtizedes harc után nemcsak hogy elesett a harmadik egyetemtől, hanem a negyedik egyetemnek Debrecenben való felállítása által, még a reménye is megszűnt arra nézve, hogy Szegeden belátható időközön belül egyetemet emeljenek.

A polgármester ezeket a fontos szempontokat mérlegelte akkor, midőn újabb akcióját megindította. Mivel egyetemet úgy sem kaphat Szeged, kulturális tényezője és vezető városa, gócpontja pedig csak úgy maradhat továbbra is a Délvidéknek, ha magasabb tanulmányok kielégítésére szolgáló intézményt létesít; kénytelen-kelletlen be kell érni egy jogakadémiával is, sőt minden tevékenységet és áldozatkészséget meg kell hozni, hogy legalább jogakadémiát kapjon.

És ettől a kéréstől, amit egész nyugodtan nevezhetünk igen szerény kérésnek, igazán nem zárkozhatik el a kormány. A Szegednél sokkal kisebb és kulturális hivatás szempontjából sokkal csekélyebb igényű városoknak van jogi főiskolájuk, akkor nem lehet mellőzni Szegedet ez ügyben, annál is inkább, mert ez a város az, amelyet minden ok nélkül már nagyon sok mellőzés ért. Most azonban még oly kezdetleges stádiumban van a szegedi jogakadémia ügye és oly biztató jelek vannak arra, hogy a kormány is támogatja ez egyszer Szegedet, hogy mellőzésről beszélni sem lehet.

Lázár György dr polgármester tudvalevőleg feliratot intézett a kultusz kormányhoz a jogakadémia Szegeden való felállítása iránt. Ugyan ekkor tudomására hozta ezt a város tanácsának is és a szegedi sajtóban kifejtette azon módot, amelynek segítségével Szeged óhaját keresztül lehet vinni. Egyelőre azonban csak akkor lehet perfekt a dolog, amikor Pécsen már az egyetem felépült. Ekkor lehet csak szó

a jogakadémia felállításáról. A minisztériumban mégis már komolyan foglalkoznak az ügygel és három tagból álló bizottságot alakítottak a kérdés tanulmányozása végett.

Lázár György dr most fentjárt Budapestén és a bizottsággal hosszasan tárgyalt a szegedi jogakadémia ügyében. A bizottság a legnagyobb jó akarattal van Szeged iránt és kötelező, biztató ígéretet tett a polgármesternek, hogy abban az esetben, ha Szegeden addig más főiskola nem létesülne, a pozsonyi jogakadémiát feltétlenül Szegedre helyezik át. Kilátás van tehát egyelőre, hogy a veszett fejszéknek legalább is a nyelét megmentjük.

Székely Ferenc igazságügyminiszter nyilatkozata. Egerből jelentik: Székely Ferenc igazságügyminisztert, aki most Egerben tartózkodik, meginterjúvolta egy újságíró. Az igazságügyminiszter érdekesen nyilatkozott a sajtótörvényről, a házszabályrevízióról és az ügyvédi kamarák politikázásáról.

— A Vidéki Hirlapírók Országos Szövetsége — mondta az igazságügyminiszter — fölterjesztést intézett a sajtókamarák fölállítására érdekében. Véleményem szerint a sajtótörvény problémája a sajtókamarák nélkül is megoldható. A sajtótörvényről különben már készítettem egy tervezetet, amely remélhetőleg minden igényt kielégít. A sajtótörvényt a legsürgősebb feladatok elintézése után tárgyalja majd a parlament.

— A házszabályrevízió érvénytelenítéséről, — amelyet az ellenzék olyan sűrűn hangoztatott — szó sem lehet. A házszabályrevízió törvényes formák között történt, amelyet megváltoztatni már nem lehet.

— Az ügyvédi kamarák politikai határozatát meg kellett semmisítenem, mert az ügyvédi rendtartás értelmében az ügyvédi kamarapolitikai határozatot nem hozhat.

vett. A bácsit ábrázolta frakkban s mellette egy nagyon szép hölgyet menyasszonyi fátyolban.

— Tedd vissza, — szolt a bácsi csöndesen — aztán jegyezd meg: semmihez, ami itt van, nem nyulni. Aztán nem kérdezi. Nem kíváncsiskodni. Én sem kérdezek tőled semmit. Így jó barátok leszünk. Különben nem. De ez is mindegy. Ha nem leszünk is jóbarátok, neked nem kell félned. Itt minden ép úgy a tied, mint az enyém.

A kis lány félig félénken, félig kíváncsian kereste ebben az emberben azt a csinos fiatal embert, akit a kép ábrázolt. S mintha megtalálta volna — csóválta szép gyerekfejét, aztán bölintott:

— Ahogy a bácsi parancsolja. De azért mégis — ha beretválkoznék, most is olyan csinos lenne.

— Elég — szolt Régen dr s ismét az íróasztalhoz ült.

II.

A kis lány beleélté magát a házba és megismerte annak csodáit. Fölfedezte, hogy az egész nagy háznak össze-vissza két lakott szobája volt, abban alig valami butor: a bácsi dolgozó- és hálószobája. Aztán egy sor szoba, pazarul berendezve és porlepetten. Gyönyörű uriszoba, remek női szalon, egy kettős hálószoba csipkéből és selyemből és paliszanderből, méhez virágos szőnyegekkel, drága képekkel és kárpitokkal. Volt márványos fürdőszoba, melybe a háztetőre helyezett víztartóból ömlött volna a víz, ha fölpumpálták volna. Annak a sornak a végébe volt egy kicsi

szoba, tele elszáradt muskátlikkal és sárga, holt pálmákkal. Itt vette be magát a kis lány, s élve a bácsi engedelmeivel, bebutoroztatta magának a saját gusztusa szerint.

Az inástól aztán megértette, hogy ez a szép lezárt lakosztály a fiatal párt várta, de a tekintetes ur csak egyedül érkezett meg. A szép menyasszony az esküvő után s a nászut előtt eltűnt. Megszökött az urától, akihez csak erőltették. S a tekintetes ur megérkezett egyedül, egy ideig nem mert senkinek a szemébe nézni, mert csufság volt, mi vele gesgett, aztán sem akart senkinek a szemébe nézni. Könyveket írt és olvasott, s amit írt, amit olvasott, vele együtt belepte a por.

A kislány, ezt megértvén, nagyon csöndes lett. Majd a változatosság kedvéért nemcsak olyankor sirt, mikor szülei jutottak eszébe, akiket majdnem egyszerre veszített el, hanem olyankor is, mikor a bácsi szobája előtt suhant el, azaz állt meg az ajtaja előtt s befelé hallgatódzott. Aztán lábujjhegyen végiglopódzott az elátkozott szobákon, ahol nem volt szabad takarítani, s ahol minden még mindig várta a fiatal asszonyt. Olyan furesa volt az, hogy a kislány elfelejtett unatkozni.

De aztán mégis csak unatkozott, s nem akart unatkozni. Betű szerint betartotta a bácsi rendelkezéseit. Magára hagyta s maga tett, amit akart. Például zongorát állíttatott magának és zongorázott. Aztán a színház karmesterét hívatta, s taníttatta magát énekelni. Aztán könyveket hozatott magának, aztán sétált a kertben, a városban és a városon kívül. Csak egyet nem tett meg, úgy érezte,

mintha ez gyávaság volna, ha megtenné: ő sem ment emberek közé, a mesterén és az inasán kívül senkivel sem érintkezett.

A két ember így élt együtt s tudomást sem vett volna egymásról, ha a zongorának és a kis lány gégejének nem lett volna hangja. De a hang nem respektálta a tilalmat, a hang nem áll meg a bácsi ajtaján, a hang nem vár kilencről délig. Régen dr csóválta a fejét és nem tudott gondolkodni. Aztán gondolkodott s megismerte, hogy ebbe ő nem szólhat bele. Ha neki szabad gondolkodnia, a kis lánynak szabad énekelnie és zongoráznia.

Aztán csóválta a fejét, mikor Pestről könyves csomagok érkeztek s a sajátjából ki kellett választani azokat, miket nem ő rendelt hanem a kis lány. Ez már bosszantotta. S megesett, ami sohasem esett volna meg: — Pista, kéretem a kisasszonyt!

A kisasszony jött. Fekete ruhácska, fehér arc.

— Parancsol a bácsi?

— Annuska, nem volna lehetséges, hogy a te paksamétáid ne kerüljenek az én kezembe?

— De igen, bácsi. Ha a bácsi paksamétái az enyémbe kerülnek, akkor én választom el a kettőt.

— Jól van — mondta a bácsi s megint gondolkodott az írása fölött.

A hangok tovább zúgtak s a bácsi megszokta őket. Most már csak úgy tudott gondolkodni, ha a kis lány zongorázott, vagy énekelte. S mikor egy nap, két nap se zongora,